

Притча про блазня

Олег Паламарчук

За королівським столом сидять згідно з родовитістю, титулом та чином. Найвельможніші — по праву й ліву руку від монарха, а що менш заможні, то далі. Так і справи ділять: від чого вищі відмовляються, те залишається нижчим.

Для блазня закон не писаний. Він може сісти будь-де навіть навпроти короля. Він копіює когось із вельмож, передражнює їх. Королю це подобається. Він вибухає реготом, вельможі сміються слідом за ним. Блазневі дозволено все, і не до сміху тому, чиє ім'я потрапить на його гострий язик. Блазня можна ненавидіти, але не засміятися на його жарти неможливо, бо він майстер своєї справи.

Король тримає блазня не тільки для забав. Під час дуже важливих нарад стає у пригоді дошкульне слово жартівника. Коли, бува, верзе якийсь вельможа нудну балачку, а король ще не встиг до пуття втямити, про що мова, то блазень тут як тут зі своєю реплікою. І диво — король заливається сміхом. А знічений та ображений радник тільки губи кусає з відчаю.

— А чи не можна туго набитою калиткою заткнути пельку цьому базікалові? — міркували вельможні радники.

Наважився з цим підійти до блазня граф Гордон.

— Зроби мені послугу і візьми оцей скромний дар. Не вік же тобі блазнювати! — солодкими словами стелився перед королівським жартівником великий вельможа.

— Я блазнюю? — здивувався той. — Та я ж найвільніша людина серед вас!

— Розбещений долею! Начувайся: милість і гнів королів ходять поруч, — застеріг його граф.

— Ти хочеш купити мій сміх, мій жарт? — обурився блазень. — Хто я тоді? Блюзнір, плазун, улесник, брехун? Чи не досить вас при дворі? Мій ковпак блазня — моя охоронна грамота, бо ті, що на троні, що біля трону, тільки з правди і сміються. Брехню вони сприймають як щось звичне, буденне, навіть справжнє.